

Лѣкар я. Ако стане нужда... но сега! Сега само спокойствие ти препоръчвамъ.

Калчо. Сия се, да си дамъ спокойствие... но като мислихъ, мислихъ...

— Какво?

— Всичко става, докторе... за спокойствие на душата си иска ми се да се изповѣдамъ.

Кона. Че изповѣдай се! То не вреди...

Лѣкар я. Защо не. Ние лѣкаритѣ, препоръчваме всичко, което би докарало спокойствие на пациента.

Калчо. Ей като се връщахъ видѣхъ Бързака...

— Тоя — безбожника ли?

— Учителя, когото уволниха по мое настояване, че учи дѣцата противъ Бога... И знаешъ: видя ме, а не поздрави! Менъ ми докривя.

— Че повикай го.

— (Къмъ Кочо) Кочо, иди чедо, повикай даскалъ Бързака... Веднага!

Кочо излиза да дири Бързака

Лѣкар я си туря шапката и си прибира нѣщата.

— (съ смирение)... Тъй, докторе, ще извикамъ всички, на които съмъ направилъ зло... Ако Господъ ми продължи предсмъртнитѣ дни, ще повикамъ всички... На смъртния си часъ искамъ да се видя съ всички... Ахъ, докторе, страшно било да знаешъ, че умирашъ и че има хора, на които си направилъ злини...

— Добре, добре!... Извикай ги. (като се изправя). Сега азъ си отивамъ и като направя нуждното, ще дойда веднага.

— Само по-скоро. Че знаешъ ли докторе, като си при мене — по малко ме е... Ей, като каза, че